

piddand kannatama ja omma au siise minnema?—
Ta kulas waitse tähhele pannemisega selle sure õppe-
taja kõnnet, kuidas Ta Mooseseft ja kõigest pühha
kirjast ärraselletas ja nende mõistuse lahtiteggi.

Ta panni Tedda tähhele, kui Ta õnnistades lei-
burdis, näggi jüngrite immetellemist kui nemmad
Tedda ärratundsid, ja Issand nende eest ärrakaddus.
Siis ütles ta Rahel: „eks minno südda mo sees ei
põllenud, kui Ta te peal minnoga kõnneles ja mulle
kirja ärraselletas?“

Sedda wiisi läks Rahel otsego Jakobi taewa rede-
lit möda mõnesugguses tundmises ja usso läbbi-
latsumises sam sammult eddasi, kunni se Trööstia
tulli, kunni ta Temma wägge isjunnefe sees moista
ning tundma õppis; eks Temma se olnud, kes kõik se
aja siitsadit ta süddame kallal olli tööd teinud?
Nüüd olli ta ärrawõidetud, ja wõis, nenda kui jün-
grid võlida: „minno Issand ja minno Summal!“

Selle tunnistusega ärtas siis ta ta süddames
omma wõlla ning patto tundmine ja libbe iggatse-
mine armo järrele mis temmal tännini weel tunda
mata olli. Agga ta sai ta linnitust lotuses selle peale,
kes meie pattude pärrast hawatud ja meieülleastmiste
pärrast ärrarõhhutud sanud, et meil rahho pididi ol-
lema, kelle muhkude läbbi meile on terwis tulnud.

Õnsad on need kurwad hinged, sest nemmad pea-
wad sama rõmustud, ütleb Jeesus. Uugu olli ta
Raheliga nõnda. Summala rahho mis ülle kõik
mõistuse läib, hoidis Temma süddant ja meled Kris-

tuse Jeesuse sees. Mitte kauem kartuse ning lahtle-
mise läbbi pinatud, andis ta ennast hopis Issanda
kätte palwega, et Ta tedda wõttaks kõige tõe siise
juhata. Abrami Summal olli temma Summal,
agga Rahel tundis Tedda nüüd ta ühtlasi, meie
Issanda Jeesuse Kristuse Issa, ja ta omma Issa
ollemad, ja jäi rõõmsaks. Oiguse päike olli ta hinge
sees tõusnud ning õnnistus temma tibade al. Walgus
olli temma hinges hakkand paistma, tännini olli ta
surma warjo al istunud. Sepärrast öiskas ta rõ-
mustades ja olli siiski kurb ommas süddames.

„Nemmad kõik peawad mind tundma ni-
hästi nende piisofesed kui nende sured üt-
leb Jehowa sest, ma tahhan nende ülle koh-
hut andeks anda ja ei tahha nende patto
peale mitte ennam mõelda.

Woitlemine wiibis eddasi: Agga Lewil polnud
ennam woitlemise kindlust egga julgust. Ta olli küll
omma poolt kange sõa riistadega ehhitud mees, agga
temmast paljo kangem olli temma wastane. Ta
wastopannemine jäi nõdremaks ja nõdremaks.

Ennam kui ütsford panni Lewi Piibli kõrwale,
selle nõuga, tedda mitte ennam lahtilüüa. Omme-
ti ni pea kui waitne õ liggi tuli, ja kõik temma ümber
waggusse jäid, tuli ta kappi uft lahtiteggema. Sag-
gedast pöras ta ennast teisale wärrisewa uledega,
sest ta olli wihhane isseennefe ülle, et ta ennast jälle
seks olli lasnud ahwatada, agga nissamma tihti pöras
ta jälle taggasi lotuse ja himmoga, et lord kindlat